

xetes, y atres avechuchios de la sarpa llarga, habia caigut en l' infern!!!

Alli ha vist á tots los notaris y abogats c' han mort desde que el mon está fundat, ¡eu! y hasta els diables pareix quels tenien por! Procuraorets tampoc en faltaben per aquella audensia, ¡y afé que les costes les cobraben en bona moneda! Habia set ú huit diablets, que duien en les sarpes una espesie de penca de pitera forrada de vaqueta, y plena de punches de fil d' arám, que anaben rebolant per entre mich de tota esta chent de ploma, caixcantlos de ferm, y dient al mateix temps esta cansoneta—

*«O picaras langostas
De las gentes sensillas,
Cobrád ahora estas costas
Sobre vuestras costillas.»*

¡Pos y sastres?..... lo manco n' hauré vist trenta mil; ¡y barbers, dotors y potecaris?..... un eixersit. Dels comersiants *no digo nada*, perque aixó ya es bó y sabut; pero sobre tot lo que abundaba mes que res son els pretenents: á estos els tenien molta quimera per aquell terreno, perque no deixaben viure á ningú, sempre en los paperots baix del brás.... Madames d' eixes del c. postis, y floretes en lo moño també ni-habia prou ballant el bolero per damunt d' aquelles calderes; y en si ya poden vostes figurarse si m' hauré divertit poc, y si tinc ó no raó pera dir quel pa-blanc y la sobrasada ningú sel papará mes que yo—

*«Perque si un home eu repara,
Ni en l' estiu ni ara en l' ivern
Pot haber cosa mes rara,
Que encaixarse dins l' infern.»*

«¡Eu! que també está bó el teu ensomit!..... pero ¡vechámr el del amic que tal es! digne el tio Bernardino, fentli al mateix temps á Policarpo una ullaeta de intelicensia, com qui diu = *¿este macadero en quina solfa nos eixirá ara?..?*» (¡yá fé que no fon mala!) Pos siñor el tal *macadero*, que no habia ubert